Schubert András

Történetek a Bárkabárból

4. történet

Misi csak a szeme sarkából pillantott a testes, szakállas férfira, aki épp felkászálódott a bárszékre. Már nyúlt is a whiskys üvegért.

– Ma duplát – dörmögte a férfi.

– Öröm vagy bánat, Gyuszikám?

– Ahogy vesszük.

– Félreléptél, de megbántad? – kedélyeskedett Misi.

– Ugyan, hagyd! Hol van az már! A szoknyák helyett ma már legfeljebb csak a pénz után futok.

– És legalább utolérted?

– Hát ez az! Sikerült egy elég jó szerződést aláírni. Egy fél éves meló. Egész érdekes a feladat, és van benne zsozsó.

– Hát akkor?

– Fél év, Misikém, egy fél év. Mi az? Nuku. És elég húzós fél év lesz, nem nagyon fogok tudni közben más melók után szaladgálni.

Misi fejcsóválva töltötte ki a whiskyt. Jól ismerte Gyuszit. Nehéz lett volna olyan eseményt elképzelni, amiben nem talált volna szorongani valót. Örömei, sikerei csak fokozták a félelmét, hogy semmi sem tart örökké, és el is veszítheti mindazt, amit elért.

– Most egy fél év. Oké. De ha olyan jó vagy, mint mindig, akkor jöhet a folytatás, nem?

– Szó sincs róla. Megmondták, hogy nekik kész, működő rendszer kell. Egy nemzetközi projekt része. Csúszás, határidő-módosítás kizárva.

– És mi lesz a karbantartással? Mindig mondod, hogy a menő programozók mindig tesznek olyan időzített csapdákat a programba, amit csak ők tudnak kijavítani, és ezzel teszik nélkülözhetetlenné magukat.

– Ez nem olyan. Dörzsöltebbek ezek annál. Kimegy a rendszer valahova Afrikába vagy a Déli-sarkra, mit tudom én. Ha gond van, bukik az egész, és még rajtam verik le a veszteséget.

– Na jó, öblíts le az izgalmakat! Én meg játszok hozzá neked valami szívderítőt.

Misi a pianínóhoz ült, és tűnődött, hogy mivel vidítsa fel régi vendégét. *Pennies from Heaven* – jutott eszébe a régi sláger. De nem is az eredeti Bing Crosby verzió, hanem a Teddy Stauffer-féle zongorás. Nagyszüleinél volt egy régi lemezjátszó, azon hallgatott ilyen ősrégi felvételeket Telefunken vagy Capitol lemezekről. Stauffer vagy Gorodi Goitein Antal

zongora egyvelegei lenyűgözték. Nagy szerepük volt abban, hogy nem riadt vissza a fáradságtól a zongoragyakorlás során. Végül is ezt a stílust játszotta legszívesebben máig is. Boldog volt, hogy a legkülönbözőbb korú közönsége is élvezettel hallgatta.

Most is örömmel látta, hogy az asztaloknál ülők lába verni kezdi a taktust. Gyuszi is elmosolyodott a bárpultnál, és finoman az időközben kiürült poharára mutatott. Misi egy gyors futammal lezárta a számot, és visszament a pulthoz. Töltött, miközben Gyuszi sopánkodását hallgatta.

– Már alig két évem van a nyugdíjig. Legalább addig lenne valami biztos. Nem, mintha abból meg tudnék élni, de alapnak azért mégis valami. Igazán nem élünk nagy lábon. És most már a gyerekek is nagyjából egyenesben vannak. Bár ők sem fix állásban, csak egyik szerződéstől a másikig. Őket persze ez nem is zavarja. Ebben nőttek fel.

Misi megpróbálta egy kicsit kizökkenteni a kesergésből, és valami derűsebb téma felé terelni.

– És ha majd nyugdíjban leszel, mivel töltenéd legszívesebben az időd?

– Á, nem is tudom igazán. Játszanék. Legszívesebben talán csak játszanék.

– Kártya, sakk, lóverseny, ilyesmi?

– Dehogyis! Igazi gyerekjátékokat. Villanyvasút, Märklin, ilyeneket. Ami kimaradt a gyerekkoromból. A haverjaimnak mind volt, velük játszhattam, de nekünk nem tellett rá. Talán majd most. Bár azt hiszem, az ilyesmi ma is olyan drága, hogy a nyugdíjból most sem futná rá. – Egy kicsit elgondolkozott. – Meg festenék.

– Igen, egyszer mutattad egy pár képedet. Szuper jók voltak.

– Ugyan már, emlékszem, néhány egyszerű vázlat volt. Igazi képeket festeni persze már megint csak pénz kérdése. A jó anyagok és eszközök egy vagyonba kerülnek. És persze büdösek is. Klári kidobna velük a lakásból. Tudom, béreljek műtermet. De miből? Könyörgöm, miből?

Misi belátta, hogy sehogyan sem tudja kiráncigálni Gyuszit a bűvös köreiből. Kitöltötte hát a whiskyt, és visszasétált a pianínóhoz. Ott folytatta, ahol az előbb abbahagyta, és remélte, hogy a közönsége is visszatér a korábbi jó hangulatba. Gyuszira is rápillantott, hogy elmosolyodik-e újra, de a látványtól megállt a keze a billentyűk fölött. Gyuszi mozdulatlanul a bárpultra borult.

Ennyire nem üthette ki az a két dupla whisky! Misi felpattant, és a bárpulthoz sietett. A többiek döbbenten figyeltek. Misi megpróbálta óvatosan megmozdítani Gyuszit, de érezte, hogy a hatalmas tehetetlen testtel egyedül nem bír, és segítségkérően nézett a többiekre. Azonnal többen is ott termettek, és lefektették Gyuszit a földre. Ijesztően nézett ki, semmi-

lyen életjelet nem mutatott. Többen is előkapták mobiltelefonjukat, és a mentőket hívták. Valakinek eszébe jutott, hogy a szomszéd sarkon van egy magánrendelő, átszaladt oda, hátha ott talál egy orvost.

Misinek az futott át a fején, hogy ha Béla maradt volna a kocsmáros, ő az orvosi diplomájával vajon mit tenne. Neki csak a tanárképzés során tanult legegyszerűbb elsősegélynyújtásról maradtak emlékei, azokat használva próbálkozott a szívmasszázzsal és a mesterséges lélegeztetéssel – minden látható eredmény nélkül.

Óráknak érzett néhány perc után egy fiatal orvos érkezett oda elsőként a szomszéd rendelőből. Fonendoszkóppal, tükörrel, Gyuszi szemébe világító lámpával próbált valami biztató jelet találni, de semmi jót nem lehetett leolvasni az arcáról. Lemondóan csóválta a fejét.

Hamarosan a mentők is megérkeztek, és ők már a teljes technikai arzenált bevetve próbálkoztak az újraélesztéssel. Ugyanolyan eredménytelenül, mint az előbb Misi és a fiatal orvos.

Misi félig öntudatlan, rémálomszerű állapotba került. Teljesen tanácstalan volt, hogy most mi a teendője. Ezt még csak fokozta, hogy a vendégek közül néhányan, nyilván ugyanúgy sokkolva a tragédiától, mint ő, részvétüket nyilvánították Misinek, és a fogyasztásuknál jóval nagyobb összegeket téve a pultra távoztak sietve. Mások – ijedtükben vagy másért – fizetés nélkül.

Akkor kezdett kicsit lehiggadni, amikor hallotta, hogy a mentőorvos, a fiatal kolléga és az időközben odaérkezett Kurucz rendőrőrmester milyen szakszerűen beszélik meg a teendőket: a holttest elszállítását, a hozzátartozók értesítését, a szükséges adminisztratív feladatok elvégzését.

Végül is neki sok köze nincsen ehhez a történethez. Gyuszi visszatérő vendége volt, az szentigaz, de valójában sokat nem tudott róla. Igen, ezt a szerencsétlen, aggodalmaskodó természetét jól ismerte, de hogy az honnan, miből eredt, arról sejtelme sem volt. Ezért aztán nem is tudott tenni ellene semmit.

Körülnézett. A bárban rajta és Gyuszi letakart testén kívül csak egy valaki maradt: Sára asszony, a nyugalmazott rendőr alezredes. Rendületlenül fejtette keresztrejtvényét szokásos kávéja és konyakja mellett. „Érzéketlen?" – tűnődött Misi. – „Vagy csak realista. Persze, biztosan látott ő különbeket is munkája közben."

Sára érzékelte, hogy Misi figyelme feléje fordult, és felpillantott a rejtvényéből. Misi ezt biztatásnak vette, és egy bizonytalan mozdulattal odaült az asztalhoz. Sára letette a ceruzát, és ivott egy kortyot a kávéból.

– Nem sok halottat látott még életében, ugye?

– Valóban nem. Igazán csak ravatalon. Ott sem sokat. Nemigen járok temetésekre. Maga persze már hozzászokott.

– Hozzászoktam? Nem, azt nem lehet. Meg lehet tanulni elfogadni. A végességet. Egyik pillanatban még van, a következőben már nincs. De minden egyes halál épp úgy megráz, mint az első.

– Nem igazán lehet észrevenni.

– Önvédelem. De tudja-e, milyen paradoxon van ennek az embernek a halálában?

Misi meglepett kíváncsisággal nézett rá.

– Ha tudta volna, hogy mi vár rá, biztosan nem aggódott volna annyira, hogy mi lesz fél év múlva. És akkor talán életben marad. Akkor pedig jogosan aggódhatott volna.

Misi hitetlenül csóválta a fejét.

– Hogy magának mik jutnak eszébe! Nem lett volna belőlem jó rendőrnyomozó.

– Belőlem meg jó kocsmáros és bárzongorista – szögezte le Sára. – Menjen, és tegye a dolgát!

– Ezt hogy érti?

– Játssza el a barátunknak azt a számot, amelyiken utoljára mosolygott. És ha erre az estére gondol, ne csak a halál jusson róla eszébe, hanem ez a mosoly is, és hogy ezt magától kapta.

Misi bámulva nézett Sárára, aztán kis habozással a pianínóhoz ment, és játszani kezdett.

[04] Pennies From Heaven.mp3

A zene indításához a letöltött fájlban duplán kell az ikonra kattintani.

Zsigmond István